

[Drachmann.]

heden kun et Baand paa den danske økonomiske Bevægelsesfrihed. Thi det er givet, at Danmark, der har de laveste Toldsatser af alle de Lande, der har tilsluttet sig denne, er ogsaa det Land, der staar daarligst stillet, naar den virker saaledes, at den forhindrer et Land i at forhøje sine Toldsatser. De andre, der har forsynet sig i Tide, kan stille sig mere liberalt, overfor selve Konventionen, de har ikke saa nødig at forhøje deres Satser som vi, der i den Henseende er sakket langt agterud.

Vil vi altsaa gaa ind i en ny Politik, maa vi have denne Frihed, og de Baand, der snærer og hindrer denne Frihed, maa kappes over. Men jeg fremhæver endnu en Gang, inden jeg forlader denne Del af Forslaget, at fra konservativ Side ønsker vi ikke hermed at bryde et nordisk Samarbejde. Tværtimod: kan den Idé, der oprindeligt laa til Grund for Oslo-Konventionen, virkelig blive gennemført i Praksis, er der ingen, der hellere slutter sig dertil, end vi konservative.

§ 2 i Forslaget gaar ud paa, at Udenrigsministeren faar en Bemyndigelse til med Tilslutning af det udenrigspolitiske Nævn at opsiges af Riget indgaaede Handelstraktater. Ogsaa her skal jeg nøjes med ganske faa Ord, idet ogsaa dette Emne er af en noget vanskelig Beskaffenhed for offentlig Behandling. Jeg vil nøjes med at sige som Forklaring paa denne Paragraf, at hvis Principper eller Realiteter i en eller flere af vore bestaaende Handelstraktater stiller sig hindrende i Vejen for en Politik efter de nye Linier, jeg har skitseret, efter de nye Linier, der vil blive nødvendige, saa maa de bort. Det maa ikke være saaledes, at vi bliver lammet af Principper, som andre skyder til Side, medens vi selv er bundne og bastede af dem, og navnlig følger os bundet og bastet deraf.

Det er klart, at skal vi ind i en ændret Handelspolitik efter nye Linier, saa vil først og fremmest Mestbegunstigelsesprincippet her kunne blive af en meget stor og meget ubehagelig Indflydelse for os. Vi vil takket være dette Princip være afskaaret fra at yde bestemte konkrete Fordele i en bestemt Forhandling, medens vi omvendt, hvis vi for vort Land vinder bestemte Fordele, herved automatisk vil se disse Fordele tilført ogsaa andre, kommende andre — her iblandt ogsaa vore værste Konkurrenter — til gode. En saadan filantropisk og uaktiv Politik vil dette Land ikke længere have Raad til at føre.

Jeg skal da slutte med at sige, at en

handels- og toldpolitisk Nyorientering er nødvendig. Det gamle System, det vi har, er ikke i Stand til at honorere de ny Tidens Krav. Jeg vil derfor henstille til det høje Ting, til Rigsdagen overhovedet, og dermed ogsaa til Regeringen, at man ikke afviser vort Lovforslag. Jeg ved godt, at man ikke vil fra nogen Side længere møde os med samme Haan og Mangel paa Venlighed og Loyalitet, som man har gjort tidligere, da man prøvede paa at grine os ihjel, naar vi kom med vore Forslag. Dertil har Tiden desværre — jeg siger udtrykkeligt desværre — givet os alt for stærk Ret. Det vil man ikke. Men jeg vil ogsaa henstille, at man gaar videre nu, at man viser en virkelig Interesse, at man anerkender Verden, som den er, som den nu har vist sig selv for dem, der troede det modsatte, det bedste, det lyseste for os, og gaar ind i virkelige Realitetsforhandlinger om en Ændring af disse Forhold.

Det er nødvendigt, at vi sættes i Stand til at følge den rette og holdbare Politik, og jeg tror ikke, at jeg overdriver, naar jeg siger, at det System, som vi, som sagt, har, og som først og fremmest er lagt an i vore Toldlove, kan ikke svare til de nye Krav, som Tiden stiller til os. Jeg retter derfor en indtrængende Appel til den høje Rigsdag om, inden det er for silde, at medvirke til, at vi faar de rette Vaaben i vor Haand, og at vi gør vort bedste for at komme ud af den umaadelig vanskelige Situation, vort Land er ført ind i, ikke hovedsagelig som Følge af Verdenskrisen, men desværre i overvejende Grad som Følge af vor egen handelspolitiske Optræden.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg opfatter den første Paragraf i dette Lovforslag som en Opfordring til hurtigt at foretage en Opsigelse af Oslo-Konventionen. Jeg vilde anse det for ganske urigtigt at gøre dette. Hvis man indlod sig derpaa, vilde man bryde et Samarbejde, der i den kommende Tid kan blive af megen Betydning, og som i den Tid, der er gaaet siden Konventionens Afslutning, har haft i hvert Fald ikke ringe Betydning. Overdrivelser tror jeg ikke, der er Grund til at komme ind paa nu saa lidt som den Gang, Konventionen blev forelagt.

De Skuffelser, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, han havde lidt med Hensyn til Oslo-Konventionen, var, at den ikke havde ført til defensiv Optræden af de deri deltagende Stater. Jeg maa derom sige, at under de handlespolitiske Vanskeligheder, der har været Landene imellem i den for-